

Predmet C-92/24

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

24. siječnja 2024.

Sud koji je uputio zahtjev:

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Italija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

6. listopada 2023.

Tužitelj:

Banca Mediolanum SpA

Tuženik:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia

[omissis]

Rješenje

br. 1467/2023

[omissis]

Podneseno 6. listopada 2023.

[omissis]

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della LOMBARDIA, Sezione 22
(Drugostupanjski porezni sud za Lombardiju, 22. vijeće, Italija) [omissis]

[sastav sudskog vijeća]

donio je 27. rujna 2023. sljedeće

RJEŠENJE

- povodom žalbe [omissis]

koju je podnijela

Banca Mediolanum SpA [omissis]

protiv

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia (Porezna uprava, Regionalna uprava u Lombardiji, Italija)

[*omissis*]

Predmet pobijanja:

- presuda [*omissis*] koju je donio Commissione tributaria provinciale MILANO sez. 12 (Općinski porezni sud u Milanu, 12. vijeće, Italija) [*omissis*]

Porezni akti:

- ODBIJANJE POVRATA REGIONALNOG POREZA NA PROIZVODNE DJELATNOSTI (U DALJNJEM TEKSTU: IRAP) ZA 2014.

nakon javne rasprave

ČINJENIČNI I PRAVNI ELEMENTI

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia (Drugostupanjski porezni sud za Lombardiju)

- povodom žalbe koju je društvo Banca Mediolanum podnijelo protiv presude 12.A vijeća Commissione tributaria provinciale di Milano (Općinski porezni sud u Milanu) [*omissis*];

- [*omissis*];

- smatrajući da je navedeno pitanje o usklađenosti članka 6. Decreta legislativo 446/1997 (Zakonodavna uredba br. 446/1997) s pravom Europske unije i osobito s Direktivom 2011/96/EU nužno za potrebe odlučivanja o zahtjevu za povrat koji je podnio porezni obveznik, a koji je odbila Regionalna porezna uprava u Lombardiji;

- u skladu s člankom 267. UFEU-a Sudu Europske unije upućuje sljedeće prethodno pitanje:

PRETHODNO PITANJE O USKLAĐENOSTI

ČLANKA 6. STAVKA 1.

ZAKONODAVNE UREDBE BR. 446/1997 S PRAVOM [EUROPSKE UNIJE]

1. PROPISI [EUROPSKE UNIJE] O OPOREZIVANJU DIVIDENDI KOJE DRUŠTVO KĆI REZIDENTNO U JEDNOJ DRŽAVI ČLANICI RASPODJELJUJE MATIČNOM DRUŠTVU REZIDENTNOM U DRUGOJ DRŽAVI ČLANICI

Direktivom Vijeća 2011/96/EU od 30. studenoga 2011. o zajedničkom sustavu oporezivanja koji se primjenjuje na matična društva i društva kćeri iz različitih država članica (preinaka Direktive 90/435/EEZ od 23. srpnja 1990.) (u daljnjem tekstu: Direktiva o matičnim društvima i društvima kćerima) nastoje se ukloniti nedostaci i poremećaji kojima su izložena matična društva rezidentna u jednoj državi članici Europske unije kad primaju dividende od društava kćeri rezidentnih u drugim državama članicama Europske unije. Naime, u preambuli se određuje cilj te direktive, a to je „izuzeti dividende i druge podjele dobiti koje plaćaju društva kćeri svojim matičnim društvima od poreza po odbitku te ukloniti dvostruko oporezivanje takvog dohotka na razini matičnog društva” jer, s obzirom na to da je „zajedničko povezivanje društava iz različitih država članica [...] nužno kako bi se unutar Unije stvorili uvjeti analogni onima na unutarnjem tržištu i kako bi se osiguralo učinkovito funkcioniranje takvog unutarnjeg tržišta”, to povezivanje ne bi trebalo sprečavati „ograničenjima, nedostacima ili poremećajima koji posebno proizlaze iz poreznih odredaba država članica” te bi stoga „uzevši u obzir takvo zajedničko okupljanje društava iz različitih država članica [trebalo] osigurati porezna pravila koja su sa stajališta tržišnog natjecanja neutralna, kako bi se poduzećima omogućilo da se prilagode zahtjevima unutarnjeg tržišta, kako bi povećala svoju produktivnost i poboljšala natjecateljsku snagu na međunarodnoj razini”.

Kako bi se ostvarili ti ciljevi, člankom 4. stavkom 1. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima predviđa se da „[k]ada matično društvo [...] na temelju povezivanja matičnog društva sa svojim društvom kćeri prima raspodijeljenu dobit, država članica matičnog društva [...], osim kada je društvo kćeri likvidirano”: (a) suzdržava se „od oporezivanja takvih dobiti” odnosno (b) „oporezuje takve dobiti pri čemu ovlašćuje matično društvo [...] da odbij[e] od iznosa porezne obveze dio poreza na dobit pravnih osoba koji se odnosi na tu dobit i koji je isplatilo društvo kćeri”.

Osim toga, tim člankom 4. stavkom 3. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima određuje se da „[s]vaka država članica zadržava mogućnost da odluči da se troškovi koji se odnose na udio kapitala i gubici koji proizlaze iz raspodjele dobiti društva kćeri, ne odbijaju od oporezive dobiti matičnog društva”, ali „[k]ada su u takvom slučaju troškovi upravljanja koji se odnose na udio kapitala određeni kao jedinstvena stopa, određeni iznos ne smije prelaziti 5 % dobiti koju raspodjeljuje društvo kćeri”. Stoga se potonjom odredbom, u slučaju kad države članice iskoriste mogućnost da troškove upravljanja udjelom koji se ne mogu odbiti odrede kao jedinstvenu stopu, tim državama članicama nalaže da utvrde da se ti troškovi ne mogu odbiti i da stoga odrede oporezivanje odgovarajućeg udjela dividendi isplaćenih matičnom društvu u postotku koji ne prelazi 5 % odgovarajućeg iznosa.

2. SUSTAV OPOREZIVANJA IRAP U ITALIJI U POGLEDU DIVIDENDI KOJE DRUŠTVA KĆERI REZIDENTNA U DRUGIM DRŽAVAMA ČLANICAMA ISPLAĆUJU MATIČNIM DRUŠTVIMA REZIDENTNIMA U ITALIJI

Decretom legislativo 15 dicembre 1997, n. 446 (Zakonodavna uredba br. 446 od 15. prosinca 1997., u daljnjem tekstu: Zakonodavna uredba br. 446) uređuje se regionalni porez na proizvodne djelatnosti (IRAP). U skladu s člankom 2. Zakonodavne uredbe br. 446 pretpostavka za primjenu IRAP-a je uobičajeno obavljanje autonomno organizirane djelatnosti čiji je cilj proizvodnja ili razmjena robe odnosno pružanje usluga, a pretpostavka oporezivanja u svakom je slučaju, također u skladu s tom odredbom, djelatnost koju obavljaju društva i tijela.

Stoga se člankom 3. točkama (a) i (e) Zakonodavne uredbe br. 446 u porezne obveznike IRAP-a svrstavaju i obveznici iz točke (l) dijela A Priloga I. Direktivi o matičnim društvima i društvima kćerima, koji sadržava „popis trgovačkih društava navedenih u članku 2. točki (a) podtočki i.” te direktive, a to su „trgovačka društva prema talijanskom pravu poznata kao: „società per azioni”, „società in accomandita per azioni”, „società a responsabilità limitata”, „società cooperative”, „società di mutua assicurazione” te javna i privatna tijela koja se bave isključivo ili pretežno gospodarskim djelatnostima”.

Člankom 4. Zakonodavne uredbe br. 446 određuje se da poreznu osnovicu IRAP-a čini „vrijednost neto proizvodnje koja proizlazi iz djelatnosti koja se obavlja na području regije”.

Člankom 6. Zakonodavne uredbe br. 446 utvrđuje se da se porezna osnovica IRAP-a za banke i druge financijske posrednike određuje na temelju algebarskog zbroja sljedećih stavki računa dobiti i gubitka:

- (a) posrednička marža umanjena za 50 % iznosa dividendi;
- (b) amortizacije materijalne i nematerijalne imovine koja se upotrebljava u funkcionalne svrhe u visini od 90 %;
- (c) drugi administrativni troškovi u visini od 90 %;

(c-*bis*) neto vrijednosna usklađivanja i ponovna vrijednosna usklađivanja zbog neprihodonosnih kredita koja se odnose samo na kredite klijenata koji su iskazani u bilanci na to ime.

Stoga su banke i drugi financijski posrednici rezidentni u Italiji koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima dužni u vlastitu poreznu osnovicu IRAP-a uključiti 50 % iznosa dividendi koje raspodjeljuju društva rezidentna u drugim državama članicama Europske unije koja se smatraju društvima kćerima ako su te dividende uključene u posredničku maržu iz vlastitog računa dobiti i gubitka.

U skladu s člankom 16. stavcima 1.*bis* i 3. Zakonodavne uredbe br. 446 IRAP se primjenjuje na banke i druge financijske posrednike po stopi od 4,65 %, a regije mogu promijeniti tu stopu do najviše 0,92 postotna boda.

Banke i drugi financijski posrednici koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima i koji su u poreznu osnovicu IRAP-a uključili 50 % iznosa dividendi koje su raspodijelila društva kćeri rezidentna u drugim državama članicama Europske unije nemaju pravo od dugovanog IRAP-a odbiti dio poreza na dobit pravnih osoba koji se odnosi na tu dobit i koji su ta društva kćeri isplatila u državi članici u kojoj su ona rezidentna.

Stoga banke i druge financijske institucije koje su za potrebe poreza rezidentne u Italiji i koje se smatraju matičnim društvima za potrebe primjene Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima dividende koje su isplatila društva kćeri rezidentna u drugim državama članicama i koja ispunjavaju zahtjeve predviđene Direktivom o matičnim društvima i društvima kćerima za potrebe IRAP-a oporezuju u visini od 50 % njihova iznosa.

3. GLAVNI POSTUPAK

Društvo BANCA MEDIOLANUM SpA (u daljnjem tekstu: BANCA MEDIOLANUM) imalo je u poreznom razdoblju 2014. udjele u društvima navedenima u nastavku, koja su imala jedan od oblika predviđenih Prilogom A Direktivi o matičnim društvima i društvima kćerima, za potrebe poreza bila rezidentna u Irskoj, Luksemburgu i Španjolskoj, pri čemu se nije smatralo da su pod uvjetima poreznog sporazuma zaključenog s trećom državom rezidentna izvan Unije, te koja, a da nisu obuhvaćena sustavom oslobođenja, podliježu jednom od poreza navedenih u Prilogu B Direktivi o matičnim društvima i društvima kćerima:

- (a) udio od 51 % u kapitalu društva Mediolanum International Funds Ltd, koje je za potrebe poreza rezidentno u Irskoj;
- (b) udio od 51 % u kapitalu društva Mediolanum Asset Management Ltd, koje je za potrebe poreza rezidentno u Irskoj;
- (c) udio od 99,996 % u kapitalu društva Gamax Management AG, koje je za potrebe poreza rezidentno u Luksemburgu;
- (d) udio od 100 % u kapitalu društva Banco Mediolanum S.A., koje je za potrebe poreza rezidentno u Španjolskoj.

Navedena društva kćeri isplatila su društvu BANCA MEDIOLANUM dividende u ukupnom iznosu od 231 912 007,51 eura, odnosno ono je konkretno dobilo:

- (a) iznos od 164 820 000,00 eura od društva Mediolanum International Funds Ltd;

- (b) iznos od 10 710 000,00 eura od društva Mediolanum Asset Management Ltd;
- (c) iznos od 6 382 007,51 eura od društva Gamax Management AG;
- (d) iznos od 50 000 000,00 eura od društva Banco Mediolanum S.A.

Društva kćeri, koja su za potrebe poreza rezidentna u Irskoj, Luksemburgu i Španjolskoj i ondje podliježu porezu na dobit, nisu platila porez po odbitku na dividende isplaćene društvu BANCA MEDIOLANUM jer su ispunjeni svi zahtjevi predviđeni člankom 2. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima, kojim se određuje oslobođenje od primjene poreza po odbitku na dividende koje „društvo kći” koje „i. ima jedan od oblika navedenih u Prilogu I. dijelu A; ii. u skladu s poreznim zakonodavstvom države članice smatra se, za potrebe poreza, rezidentom u toj državi članici i pod uvjetima sporazuma o dvostrukom oporezivanju zaključenog s trećom državom, ne smatra se rezidentom izvan Unije za potrebe poreza; iii. osim toga podliježe jednom od poreza navedenih u Prilogu I. dijelu B, bez mogućnosti izbora ili izuzeća, ili bilo kojem drugom porezu koji može nadomjestiti navedene poreze” isplaćuje „matičnom društvu” koje, u skladu s člankom 3. te direktive, „ispunjava uvjete određene u članku 2. i ima najmanje 10 % udjela u kapitalu društva iz druge države članice koje ispunjava jednake uvjete”.

Društvo BANCA MEDIOLANUM navelo je dividende koje su ta društva isplatila u poreznom razdoblju 2014. u stavci „dividende i slični prihodi” u računu dobiti i gubitka, koja je bila uključena u posredničku maržu.

Stoga je društvo BANCA MEDIOLANUM uključilo navedene dividende u vlastitu poreznu osnovicu poreza na dobit (IRES) za navedeno porezno razdoblje 2014. unutar granice od 5 % njihova iznosa u skladu s člankom 89. TUIR-a.

Društvo BANCA MEDIOLANUM smatra se financijskim posrednikom u smislu članka 6. Zakonodavne uredbe br. 446. Stoga je to društvo u prijavi IRAP-a podnesenoj za porezno razdoblje 2014., u skladu s člankom 6. Zakonodavne uredbe br. 446, uključilo navedene dividende i u osnovicu tog poreza u visini od 50 % njihova iznosa, odnosno u iznosu od 115 956 003,76 eura.

Naposljetku, društvo BANCA MEDIOLANUM u toj je prijavi obračunalo dugovani IRAP primjenom stope od 5,57 % na tako određenu poreznu osnovicu, koji je iznosio 10 392 278,00 eura, te je, s obzirom na to da je u prethodnoj prijavi utvrdilo višak IRAP-a u iznosu od 5 712 250,00 eura, a tijekom poreznog razdoblja 2004. uplatilo predujam u ukupnom iznosu od 9 451 969,00 eura, iskazalo višak IRAP-a u iznosu od 4 771 941,00 eura.

Društvo BANCA MEDIOLANUM podnijelo je 4. lipnja 2019. Regionalnoj poreznoj upravi u Lombardiji (u daljnjem tekstu: Uprava) zahtjev kojim je tražilo povrat IRAP-a koji je preplatilo jer je taj porez primijenilo na 50 % iznosa dividendi koje je primilo od društava Mediolanum International Funds Ltd,

Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG i Banco Mediolanum S.A., pri čemu je smatralo da se članak 6. stavak 1. Zakonodavne uredbe br. 446, u dijelu u kojem se njime određuje da se IRAP primjenjuje na 50 % iznosa dividendi, protivi članku 4. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima, kojim se isključuje mogućnost oporezivanja dividendi koje društva kćeri raspodjeljuju matičnim društvima u postotku koji prelazi 5 % odgovarajućeg iznosa.

Uprava je 16. listopada 2020. društvu BANCA MEDIOLANUM dostavila odluku kojom je odbijen zahtjev za povrat koji je podnijela ta banka.

Konkretno, Uprava je u obrazloženju te odluke tvrdila da se članak 6. Zakonodavne uredbe br. 446, u dijelu u kojem se njime financijskim posrednicima koji su za potrebe poreza rezidentni u Italiji i koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima nalaže da IRAP primijene i na 50 % iznosa dividendi koje raspodjeljuju društva rezidentna u drugim državama članicama Europske unije koja se smatraju društvima kćerima u smislu navedene direktive, ne protivi članku 4. te direktive jer ta odredba nije primjenjiva na IRAP, nego samo na porez na dobit.

Tužbom dostavljenom 15. prosinca 2020. društvo BANCA MEDIOLANUM pobijalo je navedenu odluku o odbijanju pred Corteom di giustizia tributaria di primo grado di Milano (Prvostupanjski porezni sud u Milanu, Italija), pri čemu je osporavalo zakonitost i osnovanost te odluke, a od tog suda tražilo da Upravi naloži isplatu zatraženog povrata.

Presudom [omissis] Corte di giustizia tributaria di primo grado di Milano (Prvostupanjski porezni sud u Milanu) odbio je tu tužbu, pri čemu je smatrao da se zabrana utvrđena člankom 4. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima ne primjenjuje na IRAP.

Žalбом podnesenom 31. siječnja 2023. društvo BANCA MEDIOLANUM pobijalo je pred sudom koji upućuje zahtjev navedenu odluku Cortea di giustizia tributaria di primo grado di Milano (Prvostupanjski porezni sud u Milanu), pri čemu je tražilo preinaku te presude i da se posljedično Upravi naloži povrat iznosa preplaćenog IRAP-a koji se tražio prvotnim zahtjevom.

4. PRETHODNO PITANJE

S obzirom na navedeno, pitanje koje treba riješiti na temelju nacionalnog prava, a koje se odnosi na to da se za potrebe IRAP-a, u skladu s člankom 6. stavkom 1. Zakonodavne uredbe br. 446, oporezuje 50 % iznosa dividendi koje su financijskim posrednicima koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima isplatila društva rezidentna u drugim državama članicama Europske unije koja se smatraju društvima kćerima u smislu navedene direktive, uvjetovano je rješavanjem prethodnog pitanja o usklađenosti primjene IRAP-a na 50 % iznosa tih dividendi s člankom 4.

Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima. Naime, na temelju utvrđenog pravnog okvira [Europske unije] treba pretpostaviti da se zabrana da se dividende koje je raspodijelilo društvo kći rezidentno u jednoj državi članici smatraju oporezivima na razini matičnog društva rezidentnog u drugoj državi članici u postotku koji prelazi 5 % njihova iznosa može primijeniti u Italiji i u pogledu IRAP-a.

Međutim, da je tomu tako, članak 6. stavak 1. Zakonodavne uredbe br. 446 ne bi bio u skladu s tako određenom zabranom jer se njime bankama i drugim financijskim posrednicima koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima nalaže da IRAP primijene na 50 % iznosa dividendi koje su isplatila društva rezidentna u drugim državama članicama Europske unije koja se smatraju društvima kćerima u smislu te direktive a da Italija prvonavedenim društvima ne osigurava pravo na to da od dugovanog IRAP-a odbiju dio poreza na dobit pravnih osoba koji se odnosi na navedene dividende koje su isplatila drugonavedena društva.

U tom pogledu važno je istaknuti da je Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud) u presudama od 17. svibnja 2017. u predmetu C-365/16 (AFEP/Ministre des Finances et des Comptes publics) i predmetu C-68/15 (X/Ministerraad) pojasnio da se člankom 4. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima državama članicama Unije određuje zabrana da dividende na razini matičnih društava koje su tim društvima raspodijelila društva kćeri oporezuju u postotku koji prelazi 5 % njihova iznosa, i to u bilo kojem obliku i ne samo nužno kad je riječ o porezu na dobit.

Konkretno, Conseil d'État (Državno vijeće, Francuska) uputio je Sudu Europske unije u predmetu C-365/16 pitanje je li članak 235.ter francuskog ZCA codea général des impôts (Opći porezni zakonik) u skladu s člankom 4. stavcima 1. i 3. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima, u dijelu u kojem se njime matičnim društvima ne nalaže samo obveza da porezom na dobit oporezuju 5 % iznosa dividendi koje su im isplaćene na ime nemogućnosti odbitka troškova upravljanja udjelom određenih kao jedinstvena stopa, nego i obveza da ih dodatno oporezuju porezom od 3 % prilikom njihove ponovne raspodjele dioničarima matičnog društva. Nakon što je istaknuo da „budući da Direktiva o matičnim društvima i društvima kćerima, u skladu sa svojom uvodnom izjavom 3., slijedi cilj uklanjanja dvostrukog oporezivanja dobiti koju društvo kći raspodjeljuje svojem matičnom društvu na razini matičnog društva, oporezivanje te dobiti koje u odnosu na to društvo provodi država članica matičnog društva u odnosu na to društvo prilikom njezine ponovne raspodjele, koje bi za posljedicu imalo to da navedena dobit podliježe porezu koji prelazi najviši iznos od 5 % predviđen u članku 4. stavku 3. te direktive, dovelo bi do dvostrukog oporezivanja na razini navedenog društva, a koje je protivno toj direktivi”, Sud je prilikom odgovora na navedeno pitanje utvrdio da francuski porezni propis nije u skladu s člankom 4. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima. Naime, smatrao je da se potonjoj odredbi „[...] protivni porezna mjera koju propisuje država članica matičnog društva kao što je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku, kojom je

predviđeno ubiranje poreza kada matično društvo raspodjeljuje dividende i čiju poreznu osnovicu čini iznos raspodijeljenih dividendi, uključujući one koje proizlaze od društava kćeri nerezidenata tog društva” jer „primjena članka 4. stavka 1. točke (a) Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima nije ograničena na poseban porez”, u dijelu u kojem se njime predviđa „da se država članica matičnog društva suzdržava od oporezivanja dobiti koju raspodjeljuje njezino društvo kći nerezident” i „[s]toga je [njezin] cilj [...] izbjeći to da države članice donose porezne mjere koje dovode do dvostrukog oporezivanja matičnih društava u pogledu tih dobiti”, tako da „u tom kontekstu [...] nije važno je li nacionalna porezna mjera kvalificirana kao porez na dobit”. Osim toga, Cour constitutionnelle (Ustavni sud, Belgija) uputio je Sudu Europske unije u predmetu C-68/15 pitanje je li poglavlje 15. belgijskog Wetboek van de inkomstenbelastingen (Zakonik o porezu na dohodak) u skladu s člankom 4. stavcima 1. i 3. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima, u dijelu u kojem se njime matičnim društvima ne nalaže samo obveza da porezom na dobit oporezuju 5 % iznosa dividendi koje su im isplaćene na ime nemogućnosti odbitka troškova upravljanja udjelom određenih kao jedinstvena stopa, nego i obveza da na njih primjene *fairness tax* od 5,15 % prilikom njihove ponovne raspodjele dioničarima matičnog društva u slučaju kad te dividende čini dobit koja nije uključena u njegovu poreznu osnovicu. Sud je prilikom odgovora na navedeno pitanje utvrdio da „članak 4. stavak 1. točku (a) Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima u vezi sa stavkom 3. navedenog članka treba tumačiti na način da se toj odredbi protivi nacionalno porezno zakonodavstvo poput odnosnog u glavnom postupku, kada to zakonodavstvo, u situaciji u kojoj dobit koju matično društvo prima od svojeg društva kćeri to matično društvo raspodjeljuje po isteku godine tijekom koje ju je primilo, ima za posljedicu podvrgavanje te dobiti oporezivanju koje prelazi gornju vrijednost od 5 % predviđenu tom odredbom”.

[ponavljanje ulomaka presude Suda koji su već navedeni u prethodnom odlomku]

Sud stoga smatra da se člankom 4. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima državama članicama Unije određuje zabrana da se dividende na razini matičnih društava koje su tim društvima raspodijelila društva kćeri oporezuju u postotku koji prelazi 5 %, i to u bilo kojem obliku i ne samo prilikom njihove isplate, nego i prilikom njihove naknadne raspodjele dioničarima matičnog društva.

S obzirom na navedeno, moguće je da se članak 6. Zakonodavne uredbe br. 446, u dijelu u kojem se njime bankama i drugim financijskim posrednicima rezidentnima u Italiji koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima nalaže obveza da primijene IRAP na 50 % iznosa dividendi koje su tim matičnim društvima isplatila društva rezidentna u drugim državama članicama Europske unije koja se smatraju društvima kćerima u smislu te direktive, protivu zabrani da se dobit koju su matičnim društvima rezidentnima u jednoj državi članici isplatila društva kćeri rezidentna u drugim državama članicama oporezuje u postotku koji prelazi 5 % odgovarajućeg iznosa utvrđenog člankom 4. Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima, kako

ga tumači Sud u presudama od 17. svibnja 2017. u predmetu C-365/16 i predmetu C-68/15. Naime, uvođenje te obveze „ima za posljedicu podvrgavanje te dobiti oporezivanju koje prelazi gornju vrijednost od 5 % predviđenu tom odredbom”.

Rješavanje navedenog pitanja očito je relevantno i odlučujuće za rješavanje ovog postupka zbog toga što bi, u slučaju da se utvrdi da članak 6. stavak 1. Zakonodavne uredbe br. 446 od 15. prosinca 1997., u dijelu u kojem se njime dopušta da se na financijske posrednike rezidentne u Italiji koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive o matičnim društvima i društvima kćerima primijeni IRAP u pogledu 50 % iznosa dividendi koje su raspodijelila društva rezidentna u drugim državama članicama Europske unije koja se smatraju društvima kćerima u smislu navedene direktive, nije u skladu s navedenim odredbama Direktive Vijeća 2011/96/EU od 30. studenoga 2011., odluka o odbijanju koja je predmet postupka i presuda protiv koje je podnesena žalba bile nezakonite, a zahtjev za povrat podnesen u ovom postupku, koji je odlukom o odbijanju odbila Uprava, bio bi osnovan, s obzirom na to da je društvo BANCA MEDIOLANUM zahtijevalo povrat IRAP-a koji je preplatilo jer je u poreznu osnovicu uključeno 50 % iznosa dividendi koje su tom društvu isplatila njegova društva kćeri s poslovnim nastanom u Irskoj, Luksemburgu i Španjolskoj.

Zaključno, sud koji upućuje zahtjev, odnosno Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia (Drugostupanjski porezni sud za Lombardiju), u skladu s člankom 267. UFEU-a upućuje Sudu Europske unije sljedeće prethodno pitanje:

Je li zahtjev Talijanske Republike koji proizlazi iz članka 6. stavka 1. Zakonodavne uredbe [br.] 446/1997 da se IRAP primijeni na 50 % iznosa dividendi koje su isplaćene financijskim posrednicima rezidentnima u Italiji koji se smatraju matičnim društvima u smislu Direktive Vijeća 2011/96/EU od 30. studenoga 2011., a koje su raspodijelila društva rezidentna u drugim državama članicama Europske unije koja se smatraju društvima kćerima u smislu navedene direktive, a da prvonavedena društva nisu ovlaštena od IRAP-a odbiti dio poreza na dobit koji se odnosi na tu dobit i koji su isplatila drugonavedena društva, u skladu sa zabranom da se dobit koju su matičnim društvima rezidentnima u jednoj državi članici isplatila društva kćeri rezidentna u drugim državama članicama oporezuje po stopi koja je 5 % veća od odgovarajućeg iznosa utvrđenog člankom 4. navedene direktive?

SLIJEDOM NAVEDENOG

[omissis] [standardne formulacije]

[omissis] 27. rujna 2023.

[omissis] [sastav sudskog vijeća]